(א) לאחר הפסח בבל יחל, שאת נהנית לי עד החג אם הולכת את לבית אביך עד הפסח הלכה לפני הפסח אסורה בהנאתו עד החג ומותרת לילך אחר הפסח: **גמ'** האומר לאשתו קונם מעשה ידיך עלי, קונם הן על פי, קונם הן לפי וכו': שמעאל איש כפר ימא ואמרי לה איש כפר דימא העלה בידו בצל שעקרו בשביעית ונטעו בשמינית ורבו גידוליו על עיקרו והכי קא מיבעיא ליה: גידולין היתר ועיקרו אסור (ג) וכיון דרבו גידוליו (מ)עיקרו, אותן גידולי היתר מעלין את האיסור או לא? אתא לקמיה דרבי אמי לא הוה בידיה, אתא לקמיה דרבי יצחק נפחא פשט ליה מן הדא דאמר רבי חנינא תריתאה אמר רבי ינאי בצל של תרומה שנטעו ורבו גידוליו על עיקרו מותר. א"ל ר' ירמיה ואיתימא רבי זריקא שביק מר תרין ועביד כחד? מאן נינהו תרין דא"ר אבהו א"ר יוחנן ילדה שסיבכה בזקינה ובה פירות אע"פ שהוסיפה מאתים אסור וא"ר שמואל בר רבי נחמני א"ר יונתן בצל שנטעו בכרם ונעקר הכרם אסור, הדר אתא לקמיה דר' אמי ופשיט ליה מן הדא דאמר ר' יצחק אמר ר' יוחנן ליטרא בצלים שתיקנה וזרעה מתעשרת לפי כולה אלמא אותן גידולין מבטלין עיקר דלמא לחומרא שאני אלא מן הדא דתניא רבי שמעון אומר כל

ר"ן

גמ' איש כפר ימא · שהיה דר בכפר שהיה עומד על שפת הים: העלה בידו · העלה שאלה זו בפיו כדמתרגמינן ובידו רלפה ובפומיה ממלל (ישעיה ו): ורבו גדוליו על עיקרו · לאו רבייה בלחוד קאמר אלא רבייה שכולא בה במידי דאתי מעלמא היה בה כדי לבטל את האסור מיהו בגדולין מספקא ליה אי גדולי היתר מעלין את האיסור או לא וכ"ל דעיקר ספיקיה אי אמרינן דגידולין כיון שנמשכין ויוצאין מן העיקר שאינו כלה אי הוו להו כעיקר ואסירי אי הוו להו כהיתר ומעלין את האסור ובדין הוא דהוה ליה למיבעי גידולין עצמן שרו או אסירי מיהו הא בהא תליא דאי גידולי היתר מעלין את האיסור פשיטא דשרו ואי אין מעלין פשיטא דאסירי דאי שרו היו מעלין כך נראה בעיני ובסמוך תראה מה שהוקיקני לפרש כך: